

KALEMŞOR

Mustafa SOYUER

Sair, tüfeğini yere bırakır gibi, kalemmini usulca bıraktı masaya. Teslim oldu. Cephede kaybettiğini masada da kaybetmişti. Zaten hep kaybetmişti. Bir gün yolunu, öbür gün pusulasını... Kronik kaybedişlerin marşalıydı. Ne berbat bir kumandandı ne rezil bir asker... Acı acı içini çekti. İçini çekmek değildi bu, sanki bir nefeste geceyi içine çekti.

Cepheyi terk etmeden evvel durdu, geriye dönüp harp meydanına doğru şöyle bir baktı:

Kalem yontuları, telvesine izmaritler saplanmış kahve fincanları, şiir artıkları, mürekkep lekeleri, kitap kurtları, harf ölüleri, yürek burkuntuları, hayal kırıklıkları ve biraz evvel teslim ettiği mavi kurşun kalem masada öylece duruyordu. Bütün ganimet bunlardan ibaretti. Bir de kilitli çekmecece duran birkaç kötü şiir...

Kaybedenlere has bir öfkeyle birden kaleminin yakasına yapıştı:

“Senin yüzünden!” dedi dişlerini kerpeten gibi sıkarak. “Hepsi senin yüzünden. Gözün kör olsun. Kurşunlara gelesin!”

Öfkeden ateşe kesmişti gözleri. Kalemine, birbiri ardınca beddualar okuyup durdu. Kalemse bir suçlu gibi boynunu bükmüş, sadece dinliyordu. Mahcuptu. Görevini layıkıyla yerine getiremeyen, tek bir ümmet bile kazanamayan peygamberler kadar mahcuptu. Susuyordu. En çok da susması zoruna gidiyordu şairin. Oysa kalemin her şeye dili dönerdi. Tanrı onun üstüne yeminler etmişti. Bütün anlamları bir bir üflemişti kulağına. Yeryüzünün bütün lügatlerini su gibi içirmişti. Söze bunalmamalıydı kalem. Her durumda mutlaka söyleyecek bir şeyleri olmalıydı ama o susuyordu. Kılıçtan bile keskin denilen kalem; başını önüne eğmiş, şimdi sadece sessizliği

doğruyordu lime lime. Belki de kaleme gelmiyordu, kalemin diyecekleri. Susması bundandı.

“Nasıl bir keskinlikmiş bu?” dedi şair. “Ucunu ben yontuyorum, sen gelip benim bağrıma saplanıyorsun. Benim elimdesin ama vurduğun benim boynum, döktüğün benim kanım...”

Şair, kalem tutmaktan nasır bağlamış yorgun parmaklarına baktı. Acıdı kendine. Emeğine acıdı. Oysa kanıyla beslemişti kalemini bunca yıl. Mürekkep niyetine canından çekmişti kalemin haznesine. Yazdığı her güzel kelimeden sonra, tutup alından öpmüştü onu. Gömleğinin cebi bahaneydi, kalbine en yakın yerde taşıyordu kalemini. Ona öyle güveniyordu, öyle deli seviyordu kalemini. Kaleme ve nun'a yeminler ediyordu her gece. Köreldiği yerde kaleminin: “Çöz dilimin bağını, çöz Tanrı'm!” diye dualar haykırıyordu gökyüzüne doğru.

Mısra mısra nice şiirler dizmişlerdi birlikte. Havai fişekler gibi, birbiri ardınca rengârenk yüzlerce cümle uçmuşlardı gökyüzüne. Hem de ünlem-siz, ipek gibi cümleler... İçinde çocuk olan; içinde anne, bahar, kuş olan; içinde aşk olan cümleler... Harfler pervane olmuştu kaleminden doğan ışığa. Hasreti kurşuna dizmişlerdi şafak vakitlerinde, acının boynunu vurmuşlardı satır satır. En güzel “K” harfini yazıyordu kalem. Makas gibi. Doğranıyordu kâğıtlar önünde. H'den merdiven kurup yıldızlara tırmanıyorlardı her gece. U'dan bardak yapmayı bile öğrenmişlerdi. Doldurup U'nun içine sevinci, kederi “Şerefine!” deyip yudumluyorlardı. “Gecenin bu vaktinde, uykusundan gafil olanların şerefine...”

Bütün bunları bir bir hatırladı şair. Hatırladıkça kahroldu. Hatırladıkça büyüdü, içinin yangını. Dirseklerini masaya dayadı. Başını ellerini arasına alıp uzun uzun düşündü. Şimdi yenik bir harp meydanına benzeyen şu masada, zamanında, nice zaferler kazanmışlardı birlikte. U'dan bardak yapmışlardı.

“Kaşık” dedi şair, “bardağın ağzına ters kapatıldı. Bu ne anlama geliyor ey kalem?”

“...”

Kalem ısrarla susuyordu. Âlem unutsa bile asla unutmayan kalem, bu gece, bütün bildiklerini unutmuş gibi yapıyordu. Susuyordu. Oysa gün, susulacak gün müydü? Gün, ünlemlerle kurma günüydü! Öç günüydü. Kaybedileni kazanmak günüydü. Hemen, şimdi başlamalıydı cenk hazırlığı. Kalem açacağına keskinliğiyle iyice bilemeliydi öfkesini kalem. Defterler

satırlarıyla geleceklerdi üstlerine. Yaman cenk olacaktı. Yakıp yıkacakları şehrin bütün kütüphanelerini. Bütün kitapçı dükkânları kundaklanacaktı bu gece. Gecenin bütün zehrini kusacaklardı şiir temrinlerine. Uyaksız haykırıp ölçsüz küfredeceklerdi. Edebiyat bir kenara bırakılacaktı. Şehrin en ücra köşesinden bile duyulacak uzun ve öfkeli naralar atılacaktı.

Şairdeki bu savaşıma isteği, kalemde yoktu hiç. Şairin heyecanına ortak olmuyordu kalem. Aslında her ikisi de biliyordu, muhal bile değildi bu intikam düşleri. Kaybedilen kaybedilmişti bir kere. Ordu terhis, silahlar teslim edilmişti. Bunun için şair kalbiyle öfkeleniyor, kalemse aklıyla susuyordu.

Çaresizdi şair. Öfkesi yersizdi, biliyordu. Boşuna ilenip duruyordu kalemine. Yenilmişti. Kaybedişin kabullenişini şahdamarında hissetti. Biraz çaresiz, biraz mahcup, kalemini şefkatle eline aldı. Uzun uzun okşadı, kalemin solgun mavisini.

“Gururum gibi çürüksün ey kalem.” dedi. “Açıldıkça kırılıyorsun, kırıldıktan açılıyorsun. Kırıla kırıla tükendik sen de ben de.”

“Ben,” dedi şair “sana ilendiğime bakma ne olur. Ben sözün her şeye gücü yeter sanırdım. Ne çok yanılmışım. Nereden bildirdim, şiirin ve şarkının delip geçmediği kulaklar da varmış yeryüzünde.”

Söz ve anlam üzerine uzun uzun düşündü şair. Bütün bildiklerini gözden geçirdi. Taşları bile delip geçen efsunlu sözünü, yumruk kadar et parçasına işletmemişti. Tam da burada anlamını yitirmişti söz. Bu; kaleminin kabiliyetsizliğinden değil, kulağın beceriksizliğinden kaynaklanıyordu.

Bir daha kalem almayacaktı eline. Kaleme ve nun'a bu kez, eline kalem almayacağına dair yemin etmişti çünkü küsmüştü, söze de anlama da. Yenilmişti.

Yenilmişti ama kılıcını teslim etmemişti düşmana. Yenilmişti ama dövüşe dövüşe çekilmişti cephe gerisine. Yenilmişti ama şiiri yenildiği için yenik sayıyordu kendisini de.

Savaştan henüz dönmüş yorgun bir kumandan edasıyla usulca kalktı masadan. Masanın üstündeki kitapları rafa koydu önce, sonra eliyle masanın üstündeki kalem yontularını süpürdü. Artık telvesi küf bağlamış kahve fincanlarını mutfağa taşıdı. Nemli bir bez getirip mutfaktan masanın üstündeki harf ölülerini, şiir artıklarını falan sildi güzelce. Kalemini sonsuza dek, defterin kapağına asıp kaldırdı. Yeni bir sayfa daha açmayacaktı hayatında. Söze güvenmeyecekti, zihnini kâğıtlara dökmeyecekti. Kararını vermiş insanlara has bir rahatlamayla derince bir oh çekti.

Camı açtı. İyice eğildi camdan dışarıya. Dışarıda gürül gürül akan bir dünya... Yıldızlarla dolu bahar gecesi... Uzun uzun soludu bahar güllerinin kokusunu. Koku, elinden tutup çocukluğuna götürdü onu. Kelkit Irmağı'nın kıyılarında da böyle kokardı güller. Irmağın kenarında kazan kurup esvap yıkayan kadınlar, böğürtlen bükleri, çayır kuşları, ceviz ağaçları... Babası... Birden babasının dudağından kopan tanıdık bir ıslık, gelip kendi dudağına kondu. Ölüm marşı makamında boğumladı ıslığı dudaklarında:

Bir elimde divit, birinde kalem

Bir yârin aklını kandıramadım

Islığın fısıldadığı sözlerden aynı acının başkaları tarafından da yaşanmış olduğunu bilmek, içini daha bir ferahlattı. Uzaklara bakarak:

“Bir sen değilmişsin meğer sözün anlamsız kaldığı. Bir ben değilmişim dünyada, sözü boşlukta asılı kalan.”

Tabakasındaki son sigarayı da ateşleyip boz bulanık efkârını bahar göğünün yıldızlı boşluğuna doğru savurdu.